Αυτόνομες παρεμβάσεις

14

φθινόπωρο 2007

Οι Αυτόνομες Παρεμβάσεις πραγματοποιούνται στα Γιάννενα (plebe canaglia) και την Αθήνα (lost solidarios). Τα κείμενα που περιλαμβάνονται στη σειρά "Αυτόνομες Παρεμβάσεις" αποτελούν προϊόντα των συναντήσεων των Α.Π., εκτός από όσα φέρουν την υπογραφή του συντάκτη τους.
Για επικοινωνία:
aut_par@yahoo.gr

Ακόμα ένα θανατηφόρο εργατικό ατύχημα καταγράφηκε στα εργοτάξια της εγνατίας. Στις 10 Μαΐου ο 41χρονος Δημήτρης Καρασούλης, εργάτης στο εργοτάξιο της «Εγνατίας Οδού» στα Γιάννενα, έχασε τη ζωή του από ηλεκτροπληξία όταν ο γερανός που χειριζόταν ακούμπησε σε καλώδια της ΔΕΗ.

τα εργατικά ατυχήματα είναι δολοφονίες των αφεντικών

Διαταραχές συνεχίζει να δημιουργεί ο καμπινές ψυχών που ονομάζεται **φυλακές Σταυρακίου Ιωαννίνων** στον ήσυχο και επικίνδυνο ύπνο της τοπικής κοινωνίας. Αυτή τη φορά προκλήθηκε αναταραχή όταν στις 13/8 πέντε κρατούμενοι κατέλαβαν κτήριο της φυλακής ζητώντας καλύτερες συνθήκες κράτησης και ψυχιατρική περίθαλψη για δύο από αυτούς. Η εξέγερση διακόπηκε με την «παρέμβαση» της αστυνομίας, όπως έγραψαν και οι τοπικές εφημερίδες, που σκόπιμα όμως απέκρυψαν ότι οι μπάτσοι έριξαν ξύλο και χημικά. Την επόμενη μέρα σε δηλώσεις του ο διευθυντής της φυλακής Γιάννης Σκρέμπος, σε κρίση ευαισθησίας έλεγε ότι «Δεν μπορώ να αρνηθώ σε καμιά περίπτωση ότι οι συνθήκες (στη φυλακή) δεν είναι ιδανικές». Βεβαίως, θα του απαντούσαμε, αφού οι κρατούμενοι «μόνοι τους σπάνε τα παράθυρα, μόνοι τους καταστρέφουν και βρωμίζουν τους χώρους...» σύμφωνα με παλιότερα λεγόμενα του. Οι συνθήκες που υπάρχουν στη συγκεκριμένη φυλακή είναι χειρότερες από χοιροστάσιο, αφού υπάρχουν περίπου 300 έγκλειστοι για χώρο που αναλογεί σε 65. Οι φυλακισμένοι έχουν διεκδικήσει πολλές φορές στο παρελθόν με **αποχές συσσιτίου, στάσεις και εξεγέρσεις** την αποσυμφόρηση και τη βελτίωση των συνθηκών στις φυλακές, καθώς και την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων τους. Είναι γεγονός ότι, μετά τις εξεγέρσεις του Μαΐου σε πολλές φυλακές στην ελλάδα εντάθηκε το κλίμα τρομοκρατίας που υπήρχε με αιφνίδιες μεταγωγές, εξαντλητικές ποινές για υποκίνηση εξεγέρσεων κλπ. Η αποκάλυψη και η καταγγελία των απάνθρωπων συνθηκών στις φυλακές, καθώς επίσης η αλληλεγγύη στους κρατούμενους και η υποστήριξη των αιτημάτων τους είναι ένα πρώτο βήμα στο μακρύ δρόμο για το γκρέμισμα κάθε φυλακής.

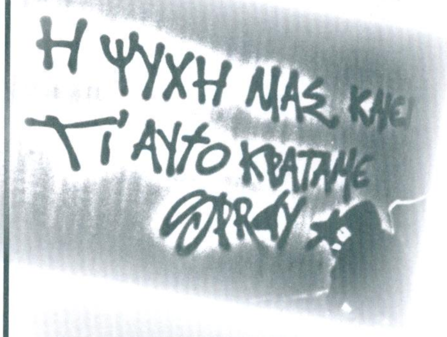
αφίσα της ανοιχτής συνέλευσης αναρχικών - αντιεξουσιαστών Ιωαννίνων

Ως απάντηση στην απόπειρα εμπρησμού του Αυτοδιαχειριζόμενου Κοινωνικού Χώρου στα γιάννενα, πραγματοποιήθηκε πορεία στις 22/5/07 από περίπου 150 άτομα (φωτό). Με κεντρικό σύνθημα «δεν μας φοβίζουν-μας εξοργίζουν» φάνηκε ξεκάθαρα ότι όσοι/όσες συμμετέχουν στα στέκια και στηρίζουν τη λειτουργία τέτοιων αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων στην πόλη, από κοινού θα αντιμετωπίσουν και θα απαντήσουν κάθε επίθεση.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΞΕΡΑ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ

Η επίθεση στον Α.Κ.Χ. στα γιάννενα εντάσσεται σε ένα νέο κύκλο καταστολής των αυτοδιαχειριζόμενων χώρων (στεκιών, καταλήψεων κ.ά.) που έχει ανοίξει σε όλη την επικράτεια. Από την εκκένωση των καταλήψεων Santa Barbara και Μυλλέρου-Γερμανικού στην αθήνα μέχρι τις απόπειρες εμπρησμού στον Α.Κ.Χ. στα γιάννενα και στο στέκι Θερσίτης στα λιόσια, από τις κάθε είδους επιθέσεις σε στέκια-καταλήψεις-συντρόφισσες/ους που συμμετέχουν σε αυτά μέχρι τα σχέδια για την εκκένωση των καταλήψεων Φάμπρικα Υφανέτ στη θεσσαλονίκη και Ματσάγγου στο βόλο, κρατικές δυνάμεις καταστολής και παρακρατικές συμμορίες συνεργάζονται αρμονικά για να επιβάλουν την ανατριχιαστική ησυχία του νεκροταφείου της ιδιώτευσης, της κατανάλωσης, της υποταγής.

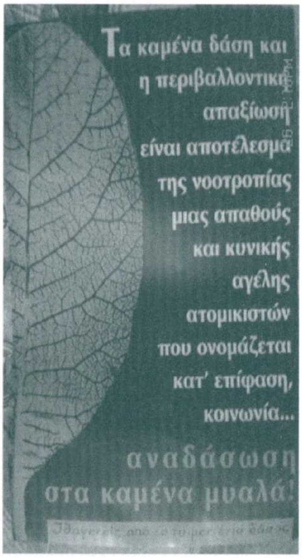

Τον τελευταίο καιρό πληθαίνουν τα δημοσιεύματα στην τοπική εφημερίδα «Ηπειρωτικός Αγώνας», στα οποία οι αρθρογράφοι ωρύονται για τα γκραφίτι και τα συνθήματα στους τοίχους. Δηλαδή τι ζητάει ο «προοδευτικός» Ηπειρωτικός Αγώνας· να ξαμολυθούν οι μπάτσοι και να πιάνουν όποιον γράφει στους τοίχους της πόλης;

Στις 4 Σεπτέμβρη αποφυλακίστηκε ο Βασίλης Στεργίου, που κρατούνταν από την 8η Μάρτη 2007. Η δίκη του, όπως και πολλών άλλων συλληφθέντων των φοιτητικών κινητοποιήσεων εκκρεμεί.

αλληλεγγύη σε όσες-όσους διώκονται για τη συμμετοχή τους στις φοιτητικές κινητοποιήσεις

αφίσα με υπογραφή "ιθαγενείς από το τσιμεντένιο δάσος" που κολλήθηκε στην αθήνα και τα γιάννενα

Στις 29 Ιούλη σύντροφοι/συντρόφισσες πραγματοποίησαν παρέμβαση έξω από το καζίνο της πάρνηθας με φόντο τις καταστροφικές πυρκαγιές εκείνης της περιόδου. Κατά τη διάρκεια της παρέμβασης ρίχτηκε κόκκινη μπογιά στην πρόσοψη και την είσοδο του κτιρίου και γράφτηκαν συνθήματα ενάντια στη λειτουργία του καζίνο. Φαίνεται πως η συμβολική αυτή κίνηση κρίθηκε ως αποτρόπαιο έγκλημα από τις διωκτικές αρχές, αφού για τη σύλληψη των διαδηλωτών κινητοποιήθηκε πλήθος αστυνομικών δυνάμεων (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ, συνοριοφύλακες, ζητάδες, άμεση δράση και ασφαλίτες, ακόμα και δύο ελικόπτερα της αστυνομίας!). Οι 27 συλληφθέντες δέχτηκαν ξύλο και απειλές τόσο κατά τη σύλληψη, όσο και κατά τη μεταφορά τους στη ΓΑΔΑ, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν τουλάχιστον έξι, από τους οποίους οι δύο σοβαρά, ενώ η μεταφορά τους στο νοσοκομείο έγινε μετά από αρκετές ώρες χάρη στην επιμονή των συλληφθέντων. Μετά τη διήμερη κράτησή τους κάτω από άθλιες συνθήκες αφέθηκαν ελεύθεροι για να δικαστούν την 1η αυγούστου. Τελικά η δίκη μετά από δύο αναβολές, ορίστηκε για τις 30 οκτώβρη.

καμία δίωξη των 27 συλληφθέντων της πάρνηθας
η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Στις 2 Ιουλίου ήταν προγραμματισμένη στα Γιάννενα η δίκη των «10 του Ξενία», η οποία μετά από απόφαση του δικαστηρίου αναβλήθηκε για να συνεχιστεί στο τριμελές εφετείο. Οι 10 διαδηλωτές και διαδηλώτριες είχαν συλληφθεί τον Ιούνιο του 2005 κατά τη διάρκεια συμβολικής κατάληψης του χώρου του **Ξενία**, μετά από συμπλοκές με τα ΜΑΤ. Σήμερα, δύο και κάτι χρόνια μετά, έχει σχεδόν ολοκληρωθεί το ξενοδοχείο της εταιρίας «ακτή αριάδνη» του μεγαλοεπιχειρηματία Μήτση στο χώρο όπου βρισκόταν το Ξενία και το πάρκο Κουραμπά. Όπως ήταν αναμενόμενο, η τελική μορφή του ξενοδοχείου και του περιβάλλοντος χώρου δεν έχει καμία σχέση με τις μακέτες που πλασάρονταν. Έτσι δεν αποτελεί έκπληξη η κομπίνα της παραίτησης του αρχιτεκτονικού γραφείου που είχε την επίβλεψη του έργου, δηλώνοντας ότι «δεν φέρει καμία ευθύνη για το τελικό αποτέλεσμα»! **Φάτε μάτια ψάρια και γιαννιώτες πράσινο!** Μια από τα ίδια και με την καταστροφή της κεντρικής **πλατείας** και την κατασκευή του υπόγειου πάρκινγκ, αφού περίπου ένα μήνα πριν από την απόσυρση της τελικής μακέτας του νέου ξενοδοχείου αποσύρθηκε και η μακέτα για την «ανάπλαση» της κεντρικής πλατείας, καθώς η εταιρία που έχει αναλάβει την κατασκευή της (όπως και την κατασκευή του πολυώροφου πάρκινγκ από κάτω της) την έκρινε οικονομικά ασύμφορη. Μάλλον όταν ο δήμαρχος μιλούσε για «μεγάλα έργα» εννοούσε μεγάλες μπίζνες και καταστροφές. Στα ίδια πλαίσια και η κατασκευή του ξενώνα στο Ίτς καλέ. Κι αν κανένας τολμήσει να διαμαρτυρηθεί, τον περιμένει το δικαστικό μέγαρο (αυτό δεν γκρεμίστηκε ακόμα...).

Το ΛΑΟΣ είναι ένα πέρα για πέρα ακροδεξιό κόμμα. Σ' αυτό συμφωνούν πολλοί. Πολλοί επίσης είναι αυτοί που για πολύ καιρό έλεγαν ότι οι του ΛΑΟΣ είναι αστείοι, γραφικοί, ότι δεν αξίζει να ασχολείται κανείς μ' αυτούς κ.τ.λ. Πολλοί από αυτούς τους πολλούς δεν είχαν κανένα πρόβλημα να έχουν προεκλογικά περίπτερα δίπλα-δίπλα με το ΛΑΟΣ. Κάποιοι/ες λίγοι/ες είχαν όμως διαφορετική άποψη και σαμπόταραν ένα αρκετά μεγάλο μέρος της προεκλογικής καμπάνιας των φασισταριών στα Γιάννενα.

«Θέλει ο φασίστας να κρυφτεί και η χαρά δεν τον αφήνει»

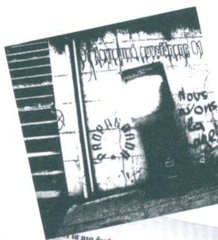
Με μια γρήγορη ματιά στις βασικές θέσεις του ΛΑΟΣ, καθώς και στα ονόματα που έχουν περάσει κατά καιρούς από τα ψηφοδέλτιά του φαίνεται ξεκάθαρα ότι δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται ως ακόμα ένα κοινοβουλευτικό κόμμα, αλλά ως ένα μάτσο φασισταριά. Τελευταίο δείγμα γραφής τους η δολοφονική επίθεση εναντίον συντρόφου στο Αγρίνιο στις 4/9, η οποία λίγο έλειψε να του στοιχίσει το ένα του μάτι. Η απάντηση ήταν άμεση· στις 8/9 πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική πορεία με τη συμμετοχή περίπου 200 ατόμων, η οποία πέρασε από κεντρικούς δρόμους του αγρινίου με κεντρικό σύνθημα «ΛΑΟΣ, φασίστες, δολοφόνοι».

Τους κυρίους της φωτογραφίας φυσικά τους αναγνωρίζετε. Ο Αστυνόμος Θεοχάρης και ο Σπύρος Μισθός, αμφότεροι πρωταγωνιστές της σειράς «Καλημέρα ζωή», ενός εκ των σημαντικότερων καλλιτεχνικών δημιουργημάτων του ελληνικού πολιτισμού. Ο Θεοχάρης δεν κατάφερε να εκλεγεί βουλευτής της ΝΔ για 2η τετραετία προς μεγάλη απογοήτευση των φιλότεχνων. Αντίθετα ο Σπύρος Μισθός θα προσφέρει στην τέχνη από άλλο μετερίζι... ως **καλλιτεχνικός διευθυντής του ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων!**

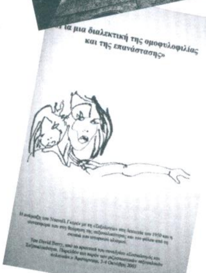

Δύο αξιόλογες προσπάθειες

από τα Γιάννενα και την ευρύτερη περιοχή

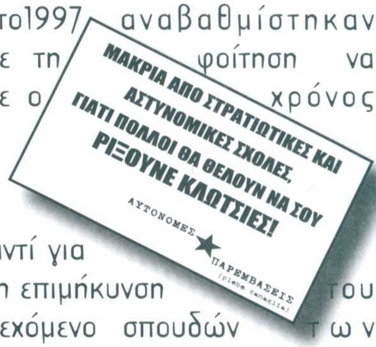

Πρόκειται για το CD των propaganda «λογισμικό συνείδησης» (περισσότερα στο www.geocities.com/propaganda_tracks).

Αλλά και για την έκδοση της μπροσούρας «Για μία διαλεκτική της ομοφυλοφιλίας και της επανάστασης» που αποτελεί μετάφραση του κειμένου του David Berry με τίτλο «Η ανάμειξη του Ντανιέλ Γκερέν με τη σεξολογία στη δεκαετία του 1950 και η συνεισφορά του στη θεώρηση της σεξουαλικότητας και του φύλου από τη σκοπιά του ιστορικού υλισμού», από τα πρακτικά του συνεδρίου «Σοσιαλισμός και σεξουαλικότητα. Παρελθόν και παρόν των ριζοσπαστικών σεξουαλικών πολιτικών» που πραγματοποιήθηκε στο άμστερνταμ τον οκτώβρη του 2003. Η μετάφραση είναι του Συμεών Βάταλου.

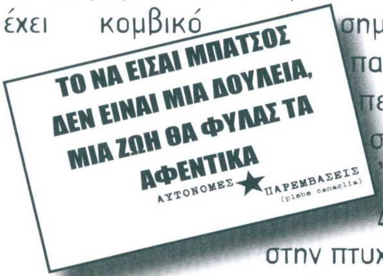
Πριν από κάμποσα χρόνια η πρόσβαση στις στρατιωτικές και αστυνομικές σχολές έπαψε να εξαρτάται από τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων, διευρύνοντας το πεδίο άντλησης ανθρώπινου δυναμικού για τη στελέχωση των στρατιωτικών-αστυνομικών μηχανισμών. Το άνοιγμα έγινε ακόμα μεγαλύτερο από τη στιγμή που η εισαγωγή άρχισε να γίνεται μέσα από τις πανελλήνιες εξετάσεις. Αυτή η αλλαγή συνδέεται με την ίδρυση το 1995 των σχολών αστυφυλάκων και αξιωματικών, καθώς και με την αναβάθμισή τους τα επόμενα χρόνια. Ενδεικτικά οι σχολές αστυφυλάκων το1997 αναβαθμίστηκαν σε ανώτερες σχολές επαγγελματικής εκπαίδευσης με τη φοίτηση να διαρκεί 5 εξάμηνα αντί για 1. Αντίστοιχα επιμηκύνθηκε ο χρόνος

Από τη σχολική τάξη...

φοίτησης και στις σχολές αξιωματικών σε 8 εξάμηνα αντί για 3. Οι αλλαγές στον τρόπο εισαγωγής, η αναβάθμιση και η επιμήκυνση του χρόνου φοίτησης συνδέονται με αλλαγές στο περιεχόμενο σπουδών των σχολών αυτών. Από το '95, παράλληλα με τα μαθήματα αστυνομικού περιεχομένου (κανονισμοί σώματος, πρακτικές κ.ά.) και αυτά του ποινικού κορμού (δίκαιο, νόμοι, δικονομία κ.ά.) εμφανίζεται μία στροφή στα προγράμματα με μαθήματα που σχετίζονται με τις κοινωνικές επιστήμες (κοινωνιολογία, ψυχολογία, εγκληματολογία κ.ά.).*

Όλα τα παραπάνω εντάσσονται στην προσπάθεια εκσυγχρονισμού και αναδιάρθρωσης του στρατοαστυνομικού συμπλέγματος που ξεκίνησε τη δεκαετία του '90, έχει κομβικό σημείο τις αρχές των '00 και συνεχίζεται. Απαραίτητος παράγοντας αυτής της διαδικασίας η στροφή στο κοινωνικό πεδίο. Αυτή η περιβόητη στροφή στο κοινωνικό αποτελεί συνάρτηση πολλών παραγόντων. Η γενικευμένη ήττα του '90, το lifestyle, το αίτημα για ασφάλεια και πολλά άλλα. Δε θα επεκταθούμε προς το παρόν, αλλά θα εστιάσουμε στην πτυχή «πρόσβαση μέσω των πανελληνίων».

Η αλλαγή του τρόπου εισαγωγής σε αυτές τις σχολές αποτέλεσε μεγάλη πατέντα. Από εκείνο το σημείο και ύστερα οι στρ-αστ σχολές μεταμορφώθηκαν σε σχολές όπως οι υπόλοιπες, ακόμα μία επιλογή στο μηχανογραφικό μέσα σε τόσες άλλες. Παρόλα αυτά το αίσθημα αποστροφής (της πλειοψηφίας των μαθητών) για αυτές τις σχολές υφίσταται. Σαφώς εξασθενημένο σε σχέση με 10 και 15 χρόνια νωρίτερα και σαφέστατα με μειωμένη βαρύτητα ως παράγοντας που επηρεάζει τις επιλογές. Έτσι χρόνο με το χρόνο αυξάνονται οι μαθητές/τριες που στρέφονται σε στρ-αστ σχολές. Οι βάσεις των σχολών αυτών ανεβαίνουν συνεχώς και τίθενται ως πρώτες επιλογές από όλο και περισσότερους. Όλα αυτά δεν αφορούν μόνο τις λεγόμενες «υψηλές σχολές» (ευελπίδων, ικάρων κτλ) αλλά όλο το φάσμα. Το στρατοαστυνομικό σύμπλεγμα χωράει πολλούς και θέλει ακόμα περισσότερους.

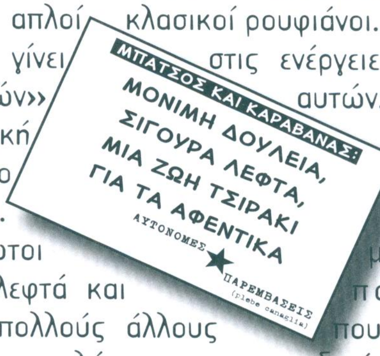

* Τα στοιχεία για τις αστυνομικές σχολές αντλήθηκαν από το έντυπο link τ.1, 3/2003 "Σύντομη ιστορία των σωμάτων ασφαλείας στην ελλάδα"

Οι «καλοί μαθητές» θα γίνους πιλότοι και αξιωματικοί, οι «μέτριοι» χαμηλόβαθμοι καραβανάδες ή καπελάκηδες· και οι «κακοί» όμως εχουν «προοπτικές» ως ΕΠΟΠ, συνοριοφύλακες, σεκιουριτάδες και απλοί κλασικοί ρουφιάνοι.

Ιδιαίτερη αναφορά πρέπει να γίνει στις ενέργειες προώθησης-διαφήμισης των σχολών-«προοπτικών» αυτών. Καταχωρήσεις σε εφημερίδες, ρεπορτάζ-ύμνοι, η τηλεοπτική εκπομπή των ενόπλων δυνάμεων (η ΥΕΝΕΔ ζει!) και το κυριότερο, οι επισκέψεις καραβανάδων σε σχολεία. Οι τελευταίοι εμφανίζονται χαμογελαστοί και ατσαλάκωτοι με τις στολές τους και μιλάνε για καριέρα, κύρος, λεφτά και πατριωτισμό. Μέσα σ' όλα αυτά συναντιούνται με πολλούς άλλους που κάνουν την ίδια δουλειά, ο καθένας για τους δικούς του λόγους και με τα δικά του λόγια, τελικά όμως για τον ίδιο σκοπό. Καραβανάδες, φασιστοειδή, καθηγητές και συγγενείς μοιράζουν απλόχερα συμβουλές, λύσεις, οδηγίες, παραινέσεις, προτροπές και φόβους αποκρύπτοντας την πραγματικότητα.

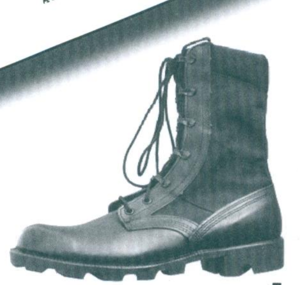
Οι μαθητές/τριες τσιμπάνε; Σε γενικές γραμμές ναι. Κυρίως λόγω της αγωνίας για επιβίωση και του φόβου της ανεργίας, αλλά να μην ξεχνάμε και το δέλεαρ της καριέρας, της εξουσίας και της μαγκιάς του όπλου και της στολής. Σίγουρα κάτω από τις σημερινές συνθήκες, στον καπιταλιστικό κόσμο, όπου οι εκβιασμοί περισσεύουν, δεν μπορούμε να μιλάμε για ελεύθερες επιλογές. Όμως από τη στιγμή που κάποιοι/ες επιλέγουν και στέκονται εχθρικά απέναντι σ' αυτές τις επιλογές και διατηρούν την αξιοπρέπειά τους ερχόμενοι σε ρήξεις, το τοπίο ξεκαθαρίζει. Τα στελέχη των στρατιωτικών-αστυνομικών μηχανισμών, όποια στολή κι αν φοράνε και όποιος κι αν είναι ο μισθός τους, είναι εχθροί μας.-

...στην τάξη και την ασφάλεια

Το καλοκαίρι, τις μέρες κατάθεσης των μηχανογραφικών στο γραφείο β'βάθμιας πετάξαμε μερικές εκατοντάδες (από τα συγκεκριμένα) τρικάκια. Σε συνδυασμό με το κόλλημα από συντρόφους/ισσες αφίσας ενάντια στη στράτευση στα 18, καταγράψαμε τη διατάραξη της κανονικότητας της διαδικασίας, που πέρα από την ανεμελιά της λήξης της σχολικής θητείας περιείχε προβληματισμούς και θετικές αντιδράσεις.

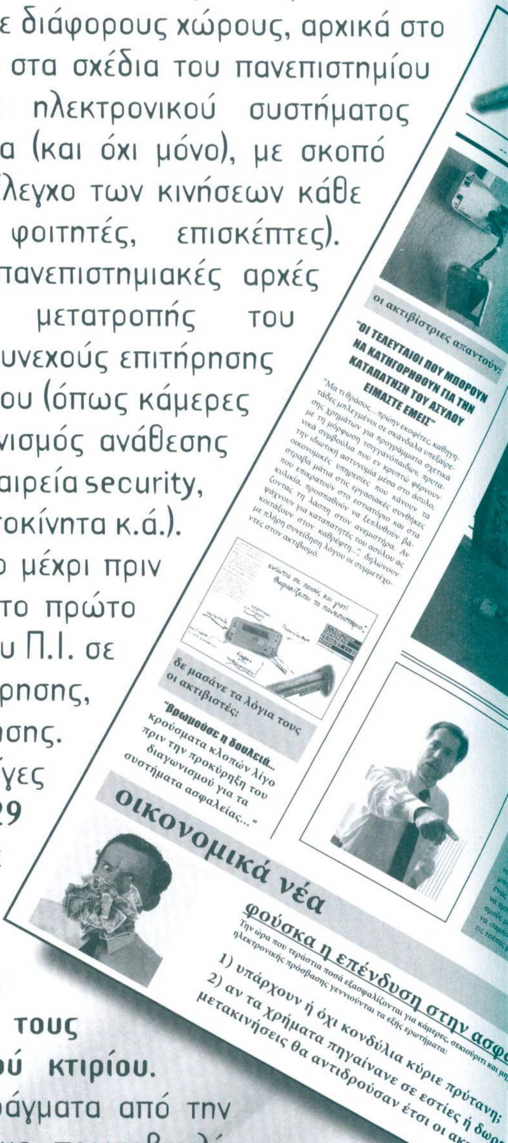

Μετά το τέλος του 2ου γύρου του μεγαλειώδους φοιτητικού "κινήματος" και την θριαμβευτική επιστροφή στην κανονικότητα του ακαδημαϊκού Βόθρου, η εξεταστική του Ιουνίου έφτασε ως λύτρωση για τους αγχωμένους (δεξιούς) και τους αγωνιζόμενους (αριστερούς) για τα πτυχία, την αξία τους και όλα αυτά τα ωραία... Κάποιες/οι λίγες/οι όμως αγνόησαν (για λίγο;) την εξεταστική και έχασαν "πολύτιμες ώρες μελέτης" σχεδιάζοντας και υλοποιώντας (όχι αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων αλλά) την καταστροφή των ηλεκτρονικών συστημάτων ελέγχου πρόσβασης στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, που είχαν τοποθετηθεί από τις πρυτανικές αρχές σε συνεργασία με εταιρεία security. Παραθέτουμε το κείμενο που εξέδωσαν η "Ανοιχτή Συνέλευση του Π.Ι. και οι συντρόφισσες/οι" δύο μέρες μετά τη δράση. Οι τονισμοί, οι φωτογραφίες και οι λεζάντες είναι δικές μας επιλογές.

ΟΣΟ ΑΘΟΡΥΒΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ Η ΕΠΙ

Στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων εδώ και λίγο καιρό έχει αρχίσει η εγκατάσταση ειδικών μηχανημάτων που ελέγχουν την πρόσβαση σε διάφορους χώρους, αρχικά στο μεταβατικό κτίριο. Μέσα στα σχέδια του πανεπιστημίου είναι η επέκταση του ηλεκτρονικού συστήματος ελέγχου σε όλα τα κτίρια (και όχι μόνο), με σκοπό την καταγραφή και τον έλεγχο των κινήσεων κάθε ατόμου (εργαζόμενοι, φοιτητές, επισκέπτες). Όλο και συχνότερα οι πανεπιστημιακές αρχές ανακοινώνουν σχέδια μετατροπής του πανεπιστημίου σε χώρο συνεχούς επιτήρησης και ολοκληρωτικού ελέγχου (όπως κάμερες παρακολούθησης, διαγωνισμός ανάθεσης της φύλαξης του Π.Ι. σε εταιρεία security, κάρτες εισόδου για τα αυτοκίνητα κ.ά.). Έτσι το μεταβατικό κτίριο μέχρι πριν λίγες μέρες αποτελούσε το πρώτο βήμα για τη μετατροπή του Π.Ι. σε ένα χώρο καθολικής επιτήρησης, ελέγχου και παρακολούθησης.

Μέχρι πριν λίγες μέρες... καθώς **στις 29 Ιουνίου προχωρήσαμε στην απεγκατάσταση – ξήλωμα των ειδικών μηχανημάτων ελέγχου πρόσβασης από όλους τους χώρους του μεταβατικού κτιρίου.** Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Στις 16 Ιουνίου με πρωτοβουλία της Ανοιχτής Συνέλευσης Πανεπιστημίου Ιωαννίνων πραγματοποιήθηκε ανοιχτή συζήτηση με θέμα «συστήματα ελέγχου και παρακολούθησης στο πανεπιστήμιο». Τις επόμενες μέρες ακολούθησαν ακόμα **τρεις ανοιχτές συζητήσεις, οι οποίες - να σημειωθεί - ανακοινώνονταν με αφίσες σε όλο το πανεπιστήμιο.** Αυτές και αυτοί που συμμετείχαμε στις συζητήσεις αποφασίσαμε να δράσουμε

αφίσα δημοσιοποίησης της δράσης που κ

ενάντια στα σχέδια των πανεπιστημιακών αρχών για τη μετατροπή του πανεπιστημίου σε «μοντέρνα φυλακή». Έτσι, **με αφίσες και κείμενα που μοιράστηκαν σε όλο το πανεπιστήμιο καλέσαμε** σε συγκέντρωση στο χώρο της λέσχης και στη συνέχεια μαζική μετάβαση στο μεταβατικό κτίριο για τις 29 Ιουνίου.

BREAKING NEWS

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ & ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ/ΙΣΣΕΣ

ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ--- ΙΟΥΛΙΟΣ 2007--- ΓΙΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ 29ης ΙΟΥΝΙΟΥ 2007---

Σχεδόν 100 άτομα ανταποκρίθηκαν στο δημόσιο κάλεσμα της Ανοιχτής Συνέλευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων ενάντια στα συστήματα ελεγχόμενης πρόσβασης που εγκαταστάθηκαν στο μεταβατικό κτίριο και έδρασαν στις 29/06/07

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΑ ΩΡΑΙΑ και ΑΜΕΣΑ

Μετά από διεξοδικές κουβέντες, στηριζόμενοι στις δυνάμεις τους και στο δίκιο τους ενάντια στη θωράκιση του πανεπιστημίου και τα συστήματα ελέγχου και παρακολούθησης, ακτιβίστριες και ακτιβιστές προχώρησαν σε έμπρακτη εφαρμογή των αποφάσεών τους, ξηλώνοντας μεθοδικά μέχρις ενός τα μηχανήματα ηλεκτρονικής πρόσβασης που εγκατέστησε η πρυτανεία. Χωρίς να αναζητήσουν την "νομιμοποίηση" οποιουδήποτε γραφειοκρατικού πανεπιστημιακού οργάνου ή συνδικαλιστικο-πατέρα αποφάσισαν και έπραξαν αμεσοδημοκρατικά ενάντια στα μέτρα που επιβάλουν να μετατρέψουν τη ζωή τους σε οργουελική φυλακή.

Ο ΠΡΥΤΑΝΗΣ ΓΕΡΟΘΑΝΑΣΗΣ ΔΗΛΩΝΕΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ

ΔΕΣΜΕΥΣΗ ΟΤΙ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΟΥΝ ΕΚΦΡΑΖΟΥΝ ΟΙ ΑΚΤΙΒΙΣΤΕΣ

Την Παρασκευή 29/6 περίπου **100 άτομα** πορευτήκαμε προς το μεταβατικό κτίριο και όταν φτάσαμε εκεί υλοποιήσαμε την απόφασή μας, που δεν ήταν άλλη από αυτήν που είχε ανακοινωθεί μέρες πριν, δηλαδή την απεγκατάσταση του ηλεκτρονικού συστήματος ελέγχου. **Την ίδια ώρα που ξηλώναμε τα μηχανήματα μοιράζαμε το κείμενο, που εξηγούσε τους λόγους για τους οποίους προβαίναμε στη συγκεκριμένη ενέργεια,** στους/ις εργαζόμενους/ες και συζητούσαμε μαζί τους. Οι αντιδράσεις ποικίλαν. Άλλοι είχαν μια συγκαταβατική – «αδιάφορη» στάση, αρκετοί μας προέτρεπαν να συνεχίσουμε και κάποιοι ελάχιστοι διαμαρτύρονταν, ενώ **δύο από αυτούς επιχείρησαν να προπηλακίσουν κάποιους από τους συμμετέχοντες**. Την ίδια στάση είχε και ο πρύτανης του Π.Ι. Ιωάννης Γεροθανάσης, ο οποίος πηγαινοερχόταν μόνος του ανάμεσα σε 100 άτομα σπρώχνοντας, βρίζοντας και απειλώντας. Ο στόχος του πρύτανη ήταν ξεκάθαρος. Προκαλούσε και διακαώς επιθυμούσε να τον χτυπήσει κάποιος/α από μας, αλλά δεν του κάναμε τη χάρη. Ακόμα και όταν μας αποκάλεσε φασίστες διατηρήσαμε την ψυχραιμία μας και του υπενθυμίσαμε το παρελθόν του και την Ε.Κ.Ο.Φ. των ακροδεξιών τραμπούκων.

Τα ΜΜΕ, πιστά στο ρόλο τους και μετά τις οδηγίες του πρύτανη, παρουσίασαν τα γεγονότα διαστρεβλωμένα και κατασυκοφάντησαν τη δράση μας ενάντια στο μηχανισμό ελέγχου. Να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα: το άσυλο καταργείται από αυτούς που βάζουν security και συστήματα ελέγχου και όχι από αυτούς που τα πετάνε

ΤΟΣΟ ΕΚΚΩΦΑΝΤΙΚΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΟΡΥΒΟΣ ΟΤΑΝ ΦΕΥΓΟΥΝ

έξω από το πανεπιστήμιο - η απόφασή μας πάρθηκε μετά από ανοιχτές διαδικασίες - δεν προκλήθηκε καμία φθορά στο κτίριο ή σε εξοπλισμούς (παρά μόνο στο σύστημα ελέγχου) - δεν ασκήθηκε βία κατά κανενός προσώπου - δεν τρομοκρατήθηκε κανένας εργαζόμενος.

Επίσης να ξεκαθαρίσουμε ότι **δεν χρειαζόμαστε ούτε την προστασία του ασύλου, ούτε και τη «νομιμοποίηση» αποφάσεων γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών - πανεπιστημιακών οργάνων** για να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας και να αγωνιστούμε ενάντια στον έλεγχο, την επιτήρηση και την καταστολή τόσο εντός όσο και εκτός του χώρου του πανεπιστημίου. Βασισμένοι/ες στις δικές μας δυνάμεις συλλογικοποιήσαμε τις αντιστάσεις και τις αρνήσεις μας, οργανωθήκαμε και πράξαμε συλλογικά, ισότιμα, αδιαμεσολάβητα. **Στις 29 Ιουνίου στραφήκαμε επιθετικά ενάντια στα σχέδια του πανεπιστημίου, ενάντια στη (συν)διοίκησή του, ενάντια στους ίδιους μας τους ρόλους ως φοιτητές - φοιτήτριες.**

Τέλος, καλούμε τις πανεπιστημιακές αρχές πριν δώσουν για δεύτερη φορά κονδύλια εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ για συστήματα ελέγχου, να αναλογιστούν «τα δάκρυα που χύνουν» κατά καιρούς λόγω της έλλειψης κονδυλίων για άλλους τομείς. Γιατί όπως στις 29/6 έτσι και όποτε ξαναχρειαστεί θα είμαστε εκεί και **θα είμαστε ακόμα πιο πολλές και πιο πολλοί.**

Ανοιχτή Συνέλευση Π.Ι.
& συντρόφισσες-σύντροφοι

Η πρυτανεία...

Αποσπάσματα από την ανακοίνωση της πρυτανείας: "Το πρυτανικό συμβούλιο: Καταγγέλλει απερίφραστα τη μειοψηφία φοιτητών και φοιτητριών(...) εκφράζει την ανησυχία του για τα φαινόμενα κλοπών τεχνολογικού εξοπλισμού που σημειώθηκαν τον τελευταίο καιρό(...) ζητάει από τα άλλα Πανεπιστημιακά όργανα να καταδικάσουν αυτές τις ενέργειες και να συνδράμουν ώστε να απομονωθεί αυτή η μειοψηφία(...) καλεί την τοπική κοινωνία και τα ΜΜΕ να αποδοκιμάσουν και να καταδικάσουν τις ενέργειες ωμής φυσικής βίας και βανδαλισμών(...) θα εξετάσει το ενδεχόμενο να ασκήσει ποινική δίωξη εναντίον παντός υπευθύνου."

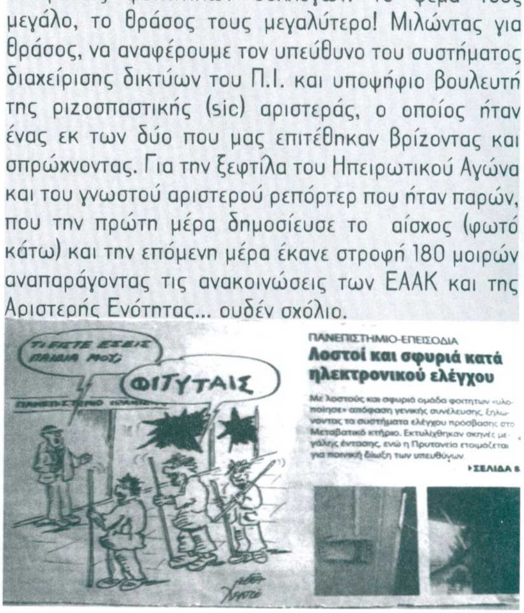
Ο παραπάνω οχετός λασπολογίας και ατασυκοφάντησης της δράσης αναπαράχθηκε την επόμενη μέρα από όλα τα τοπικά μμε με την προσθήκη δημοσιογραφικής σάλτσας

...και τα μμε

ΓΥΑΛΙΑ-ΚΑΡΦΙΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙ
Εκτεταμένες ζημιές στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνω
Από ομάδα αγνώστων. Καταγγελία του πρυτανεία
Το Πρυτανικό Συμβούλιο καλεί όλους ν. αντιδράσουν...
ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΙ
στο Πανεπιστήμιο
Καταστροφές και βανδαλισμοί στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων
Γυαλιά – καρφιά στο Πανεπιστήμιο

Η αριστερά της προόδου, της υπεραξίας, των δημοσιογραφικών κονέ και της θεσμολαγνείας

Καμία αριστερή παράταξη δε συμμετείχε στις συζητήσεις πριν και μετά τη δράση, ενώ στις 29/6 ελάχιστα μέλη τους απλά "παραβρέθηκαν". Παρόλα αυτά, την επόμενη μέρα με ανακοινώσεις τους υποστήριξαν ότι αυτές ξήλωσαν τα μηχανήματα, υλοποιώντας αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων. Το ψέμα τους μεγάλο, το θράσος τους μεγαλύτερο! Μιλώντας για θράσος, να αναφέρουμε τον υπεύθυνο του συστήματος διαχείρισης δικτύων του Π.Ι. και υποψήφιο βουλευτή της ριζοσπαστικής (sic) αριστεράς, ο οποίος ήταν ένας εκ των δύο που μας επιτέθηκαν βρίζοντας και σπρώχνοντας. Για την ξεφτίλα του Ηπειρωτικού Αγώνα και του γνωστού αριστερού ρεπόρτερ που ήταν παρών, που την πρώτη μέρα δημοσίευσε το αίσχος (φωτό κάτω) και την επόμενη μέρα έκανε στροφή 180 μοιρών αναπαράγοντας τις ανακοινώσεις των ΕΑΑΚ και της Αριστερής Ενότητας... ουδέν σχόλιο.

16 χρόνια ζεστή ελληνική φιλοξενία...

Στις 13/6/07, 5 τα ξημερώματα στην περιοχή Λιγοψά Ιωαννίνων συνοριοφύλακες εντόπισαν ομάδα 30 μεταναστών. Οι συνοριοφύλακες καταδίωξαν τους μετανάστες πυροβολώντας εναντίον τους. Τελικά συνελήφθησαν 18 εκ των οποίων ένας σοβαρά τραυματισμένος με σφαίρα στη μέση. Το επόμενο στάδιο ήταν η απέλασή τους στην αλβανία.

Περιστατικά όπως αυτά συμβαίνουν κάθε μέρα-κάθε νύχτα στη συνοριακή γραμμή ελλάδας-αλβανίας άλλα και νοτιότερα σε όλη την ήπειρο. Περιπολίες του στρατού, μπλόκα συνοριοφυλάκων και έλεγχοι της αστυνομίας που περιλαμβάνουν εξευτελισμούς, φυλακίσεις, τραυματισμούς και θανάτους μεταναστών.

Αλλά και στην υπόλοιπη ελλάδα. Από το τελευταίο χωριό της ελληνικής επαρχίας, μέχρι τους πολυσύχναστους δρόμους των πόλεων, η ρατσιστική βία (είτε αυτή είναι ψυχολογική είτε είναι σωματική) που ασκούν οι μπάτσοι (τελευταία γνωστά περιστατικά είναι η δολοφονία του νιγηριανού μετανάστη Tony Onuoha στην καλαμαριά θεσσαλονίκης απο ασφαλίτες και η δολοφονία του αλβανού Λεωνίδα Καλτσά στα κρατητήρια του Α.Τ. λιοσίων), άλλα και απλοί και καθημερινοί έλληνες εις βάρος μεταναστών και μεταναστριών είναι διάχυτη, μεθοδική, στοχευμένη, τόσο ορατή όσο και αόρατη.

Όμως ελάχιστα απο αυτά τα περιστατικά δημοσιοποιούνται. Όπως το συγκεκριμένο στη Λιγοψά που έγινε γνωστό απο αναφορές των τοπικών μ.μ.ε.. Όχι για κανέναν άλλο λόγο, παρα μόνο για την υπεράσπιση των συνοριοφυλάκων καθώς οι τελευταίοι παραπέμφθηκαν στον εισαγγελέα σε ένα ρεσιτάλ της κόντρας αστυνομίας-υπηρεσίας συνοριακής φύλαξης. Ενδεικτικό της στάσης των τοπικών μ.μ.ε. το άρθρο με τίτλο «Επειδή έκαναν το καθήκον τους-Ξεφτίλα της Αστυνομίας η σύλληψη συνοριοφυλάκων», της εφημερίδας «Έρευνα» 18/6/07: «Οι συνοριοφύλακες πυροβόλησαν στον αέρα με τα πιστόλια τους για εκφοβισμό αλλά μια σφαίρα εξοστρακίστηκε και «έξυσε» ένα λαθρομετανάστη στη μέση(...). Δηλαδή τι έπρεπε να κάνουν οι άνθρωποι; Αν τους πετσόκοβαν οι αλβανοί λαθρομετανάστες θα ήταν καλύτερα; (...)Αντί να τους επιβραβεύσουν, τους συλλαμβάνουν, τους διασύρουν, τους τιμωρούν; Ντροπή μασκαράδες!».

Δηλαδή με πιο απλά λόγια, οι αλβανοί μετανάστες δεν είναι τίποτα παραπάνω από αιμοσταγείς δολοφόνους και οι έλληνες συνοριοφύλακες, απροστάτευτοι (απέναντι στις ορδές των «βαρβάρων»), πάντα αμυνόμενοι (που πυροβολούν στον αέρα και οι σφαίρες τους εξοστρακίζονται!!!) και φυσικά αδικημένοι (όπως άλλωστε είναι πάντα οι «τίμιοι έλληνες»...) επειδή απλά έκαναν σωστά τη δουλειά τους... Μπορεί όλα αυτά σε κάποιους να προκαλούν απλά γέλιο, άλλα σε μας όχι. Γιατί τα παραπάνω αποσπάσματα δεν εκφράζουν απλά τις «απόψεις» ενός ακραίου ή ηλίθιου αρθρογράφου, άλλα αποτυπώνουν τις κυρίαρχες ρατσιστικές αντιλήψεις και τα ρατσιστικά στερεότυπα που διέπουν την ελληνική κοινωνία. Στο κάτω-κάτω ο ρατσισμός δεν είναι «προνόμιο», όπως πολλοί θέλουν να πιστεύουν, ούτε των μπάτσων, ούτε του κράτους, ούτε κάποιων «ακραίων» και «περιθωριακών»...

"κοινωνία των πολιτών"

ή αλλιώς

πως μερικές φορές οι λέξεις μας κοροϊδεύουν

(μέρος δεύτερο)

Στο προηγούμενο τεύχος προσπαθήσαμε να ασχοληθούμε με ένα ζήτημα το οποίο θεωρήσαμε ενδιαφέρον και άκρως σημαντικό όσον αφορά την πολιτική μας στάση πάνω στις κινήσεις πολιτών. Τελικά, η ίδια η πραγματικότητα μας πρόλαβε καθώς όλο το καλοκαίρι, η έννοια και οι αποτυπώσεις της «κοινωνίας των πολιτών» έκαναν την εμφάνισή τους δυναμικά πλέον στο εγχώριο πολιτικό-κοινωνικό σκηνικό. Τόσο οι δυο «συνευρέσεις» που κάλεσαν διάφοροι bloggers στη πλατεία Συντάγματος όσον αφορά τις πυρκαγιές, όσο και η ολοένα και μεγαλύτερη είσοδος των Μ.Κ.Ο. στα πολιτικά πράγματα της διαχείρισης, οδήγησαν ακόμα και τα κόμματα ή τα Μ.Μ.Ε. στην αναγνώριση της κοινωνίας των πολιτών στην πολιτική σφαίρα.

Οπως είχαμε αναφέρει, σε αυτό το κομμάτι της θεματικής θα ασχοληθούμε με συγκεκριμένα παραδείγματα κινήσεων πολιτών, που λειτουργούν σε ένα πλαίσιο της κοινωνίας των πολιτών, προσπαθώντας να ανακαλύψουμε και να αποσυνθέσουμε τις συγκεκριμένες πτυχές αυτών των κινήσεων που απορρίπτουν την παραγωγή ενός αντικαπιταλιστικού- αντικαθεστωτικού λόγου.

Ενα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η κίνηση του ΣΚΑΪ και της Καθημερινής για τη διάσωση του Κηφισού στις αρχές του καλοκαιριού. Το συγκεκριμένο ποτάμι, λόγω της ιδιωτικής πρωτοβουλίας κυρίως (με τα εργοστάσια, τα οποία χρησιμοποιούν το ποτάμι ως αποχετευτικό δίκτυο) αλλά και της κρατικής απραξίας (όσον αφορά τη προστασία του φυσικού πλούτου), μετατράπηκε σε «ένα τεράστιο οικολογικό έγκλημα διαρκείας, που συντελείται στις "πλάτες" των πολιτών της Αθήνας»[1]. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια, διοργάνωσαν εκδηλώσεις με τη συμμετοχή εκατοντάδων πολιτών για τον καθαρισμό και την ανάπλαση του ποταμού, αποκαλύπτοντας και τις παράνομες ενέργειες εις βάρος του ποταμού. Σκοπός τους αποτελούσε η ανάδειξη του προβλήματος και η ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης.

Σίγουρα, αυτή η κίνηση ακούγεται πολύ όμορφα στα αυτιά της «κοινής γνώμης»* και μάλιστα επικροτήθηκε από πολλούς φορείς και «πολίτες»*. Το

[1] Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει και η ιστοσελίδα του ΣΚΑΙ αναφερόμενη στις προσπάθειες του ΣΚΑΙ και της Καθημερινής.. (http://www.skai.gr/master_story.php?id=46823)

ζήτημα όμως για εμάς είναι αν αποδίδει τις ευθύνες της καταστροφής στις πραγματικές αιτίες, αν παράλληλα προσφέρει τη δυνατότητα μιας άμεσης και επιθετικής λύσης του προβλήματος. Οι συγκεκριμένες ενέργειες αποσπασματικά και μόνο αποδίδουν τις αιτίες είτε στην έλλειψη μιας ευαισθητοποίησης πάνω στα ζητήματα του περιβάλλοντος από την πλευρά των πολιτών, ή σε συγκεκριμένα εργοστάσια ή κτίσματα που λειτουργούν παράνομα. Στην ουσία δεν αναφέρονται καθόλου στη ρίζα του προβλήματος, η οποία δεν είναι άλλη από την ατομικιστική και κυνική νοοτροπία που γεννάει ο ανορθολογισμός της καπιταλιστικής ανάπτυξης -ανάπτυξη για την ανάπτυξη- και η διαχείριση της ατομικότητας από ένα ξένο σώμα, το κράτος.

Επιπλέον, δεν αποτελούν πολιτικές κινήσεις που μπορούν να προκαλέσουν άμεσο χτύπημα στη ρίζα του προβλήματος, αλλά ίσα-ίσα αναπαράγουν αυτή την νοοτροπία του κυνισμού πάνω στα ζητήματα. Μπορεί συνήθως να προσφέρουν απλόχερα τις ευθύνες στο κράτος, στα κόμματα, στα παράνομα εργοστάσια ή και τους ίδιους τους πολίτες, αλλά δεν ακουμπάνε καν τη ρίζα, το σύστημα που έχει μάθει τους πολίτες να λειτουργούν έτσι. Δεν θεωρούμε πως δεν υπάρχουν ευθύνες σε υποκείμενα, απλώς εντοπίζουμε τη ρίζα του προβλήματος στην ίδια την αναπαραγωγή της καθημερινότητάς μας, προιόν και ταυτόχρονα παραγωγό του ετεροκαθορισμού μας. Άλλωστε, δε θα περιμέναμε από τον Αλαφούζο και τις εταιρίες του, όπως και από οποιοδήποτε άλλο αφεντικό να αποτελέσουν τα υποκείμενα με τα οποία θα μπορούσαμε να συμπράξουμε πολιτικά, αλλά και ούτε να αποτελέσουν τα υποκείμενα που θα επιπλήξουν τους «βιαστές της φύσης».

Σίγουρα, το παράδειγμα αυτό είναι ένα παράδειγμα που αντιπροσωπεύει εξ' ολοκλήρου λογικές της κοινωνίας των πολιτών, όπως και αμέτρητα άλλα παραδείγματα με τη συμμετοχή Μ.Κ.Ο., φορέων τοπικής αυτοδιοίκησης ή ακόμα και ιδιωτικών εταιριών στο πλαίσιο μιας αυτοπροβολής και διαφήμισής τους. Σε αυτές τις κινήσεις συμμετέχουν εθελοντές/ τριες και πολίτες, με σκοπό την ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης (sic). Όμως το ζήτημα για εμάς της συμμετοχής μας, της στήριξής μας ή όχι, άπτεται των περιπτώσεων των κινήσεων πολιτών, οι οποίες εμφανίζουν ένα πιο κινηματικό ή πολιτικό προφίλ. Η στάση αυτή δεν αποτελεί μια γενική άποψη ενάντια σε πρακτικές ευαισθητοποίησης πάνω σε ζητήματα όπως το περιβάλλον,

Παραδείγματα πάνω σε αυτή τη λογική αφθονούν τον τελευταίο χρόνο. Χαρακτηριστικά να αναφέρουμε πως τον Απρίλη στα Γιάννενα η γνωστή για τις οικολογικές τις ευαισθησίες Timberland, με τη σύμπραξη της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης και τη συνεισφορά του Δήμου Ιωαννιτών, κάλεσε όλους τους φορείς και τους πολίτες να συμβάλλουν στον καθαρισμό της λίμνης Παμβώτιδας. Έτσι διοργάνωσε μέρα καθαρισμού (19 Απριλίου), όπου θα συμμετείχαν εθελοντές/ τριες από τα Γιάννενα και άλλες πόλεις.

αλλά ξεκινάει από την πολιτική μας τοποθέτηση και την αντίληψη πως δεν μπορείς να συμπράττεις με φορείς που εκπροσωπούν νοοτροπίες εχθρικές προς εμάς.

Τέτοιες κινήσεις πολιτών αποτελούν κυρίως οι τοπικές προσπάθειες επανοικειοποίησης ή προστασίας του δημόσιου χαρακτήρα διάφορων χώρων. Γενικά, δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε πως κάθε τέτοια προσπάθεια έχει κοινά στοιχεία όσον αφορά τους στόχους που τη διέπουν, καθώς κάθε προσπάθεια κρίνεται διαφορετικά ανάλογα με τα υποκείμενα και τους φορείς που την απαρτίζουν, ανάλογα με τον τρόπο δομής και δράσης που επιλέγει, ή και -το πιο σημαντικό- το αν αποσκοπεί σε μια δομημένη εξουσιαστική θέση μετά το πέρας ή κατά τη διάρκεια της λειτουργίας της. Η θέση μας απέναντι σε τέτοιου είδους εγχειρήματα δεν είναι a priori θετική ή αρνητική, αλλά εξαρτάται από τα παραπάνω χαρακτηριστικά, όπως και όπου αυτά δεν υπάρχουν, αν έχουμε τη δυνατότητα να παλέψουμε για αυτά.

Ένα παράδειγμα το οποίο παρότι αποτελεί κίνηση πολιτών δεν μπορεί να καλυφθεί μέσα στη λογική της κοινωνίας των πολιτών και το οποίο αποτελεί για εμάς έναν άμεσο τρόπο δράσης και συλλογικοποίησης, είναι οι κινήσεις που γίνονται σε αρκετές γειτονιές (Κουκάκι, Πετράλωνα, Εξάρχεια) της Αθήνας ενάντια στις κεραίες κινητής τηλεφωνίας. Αυτές οι κινήσεις συνήθως εκφράζουν την πλειονότητα της γειτονιάς και δομούνται με ανοιχτές συνελεύσεις με αυτοοργάνωση και χωρίς να αποκτούν θεσμικό (σύμφωνα με το κυρίαρχο νόημα πάντα) ρόλο. Οι τρόποι δράσης που επιλέγουν δεν αντιστοιχούν σε πίεση προς τις αρμόδιες αρχές για να κατέβουν οι κεραίες κινητής τηλεφωνίας, αλλά οι ίδιες οι συνελεύσεις τις κατεβάζουν άμεσα. Σίγουρα, αυτός ο άμεσος τρόπος δράσης δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε όλες τις περιπτώσεις, καθώς οι περισσότερες κινήσεις πολιτών αφορούν θέματα τα οποία δε λύνονται τόσο εύκολα, αλλά το σημαντικότερο στοιχείο αυτών των κινήσεων είναι η λειτουργία αυτών των πρωτοβουλιών πέρα από τα κυρίαρχα αρμόδια όργανα (τοπικά και μη), με σκοπό τη δημιουργία μιας κατάστασης επανοικειοποίησης των γειτονιών.

Από την άλλη κάποιες προσπάθειες κινήσεων ενώ ξεκινάνε με τους καλύτερους όρους στη συνέχεια φτάνουν στο σημείο είτε να κυνηγάνε μια θέση στην τοπική εξουσία ή και να μπλοκάρουν στην οδό της δικαιοσύνης. Σίγουρα για τέτοια παραδείγματα είναι σχεδόν ανέφικτο να βρεθεί μια άμεση λύση όπως στο παράδειγμα με τις κεραίες αλλά εκεί που κεντράρουμε εμείς είναι στο δίπολο ή να πιέσεις την τοπική ή κεντρική εξουσία ή να πάρεις την κατάσταση στα χέρια σου. Σίγουρα η δεύτερη οδός σε ζητήματα όπως π.χ. το Ξενία στα Γιάννενα (ζήτημα το οποίο ακόμα δεν έχει λήξει) ή και το ζήτημα της κεντρικής πλατείας των Ιωαννίνων (το οποίο ξαναήρθε στην επικαιρότητα, μιας και ο δήμος παραδέχθηκε πως το σχέδιο το οποίο είχε δώσει στη δημοσιότητα

δε θα καλυφθεί πλήρως, πράγμα που επιβεβαιώνει τις προβλέψεις που είχαν όσοι και όσες αντιστάθηκαν στην καταστροφή της πλατείας) είναι δύσκολη και απαιτεί εκτός από μαζικότητα, μια δομή που θα μπορεί να ανταξεπέλθει στα εμπόδια που θα φέρει μπροστά σε αυτή την κίνηση η κυριαρχία.

Επιπλέον υπάρχουν παραδείγματα κινήσεων πολιτών ως ομάδων πίεσης που μπορεί και να επιζητούν πιέσεις προς την εκάστοτε εξουσία επιδιώκοντας στόχους, οι οποίοι τίθενται εχθρικά απέναντι στις δικές μας απόψεις. Αναφερόμαστε κυρίως σε κινήσεις οι οποίες ξεκινάνε από μια καθαρά ρατσιστική αντιμετώπιση των πραγμάτων (π.χ. κινήσεις πολιτών ενάντια στην εγκατάσταση κέντρων ψυχικής υγείας στη γειτονιά τους, κινήσεις πολιτών ενάντια σε καταυλισμούς προσφύγων ή τσιγγάνων) και σε άλλου τύπου λογικές, όπως οι ομάδες πίεσης για εμπορικά- οικονομικά συμφέροντα (π.χ. κινήσεις πολιτών για τη δημιουργία κέντρων αγοράς κ.α.).

Η λογική της κοινωνίας των πολιτών στηρίζεται στην ευθύνη του κάθε πολίτη να ευαισθητοποιήσει τους/ τις γύρω του, με σκοπό την όσο πιο ανώδυνη αναπαραγωγή της παρούσας καθημερινότητας. Δεν αποσκοπεί, δεν εμπεριέχει αλλά και δεν αφήνει περιθώρια για καμία αλλαγή ή ανατροπή. Αντιθέτως, σαν λογική ενστερνίζεται το παρόν σύστημα ιεραρχιών, ετεροκαθορισμού και κυνικών νοοτροπιών και αποτελεί απλά πανσίπονο στους πονοκεφάλους του καπιταλισμού.

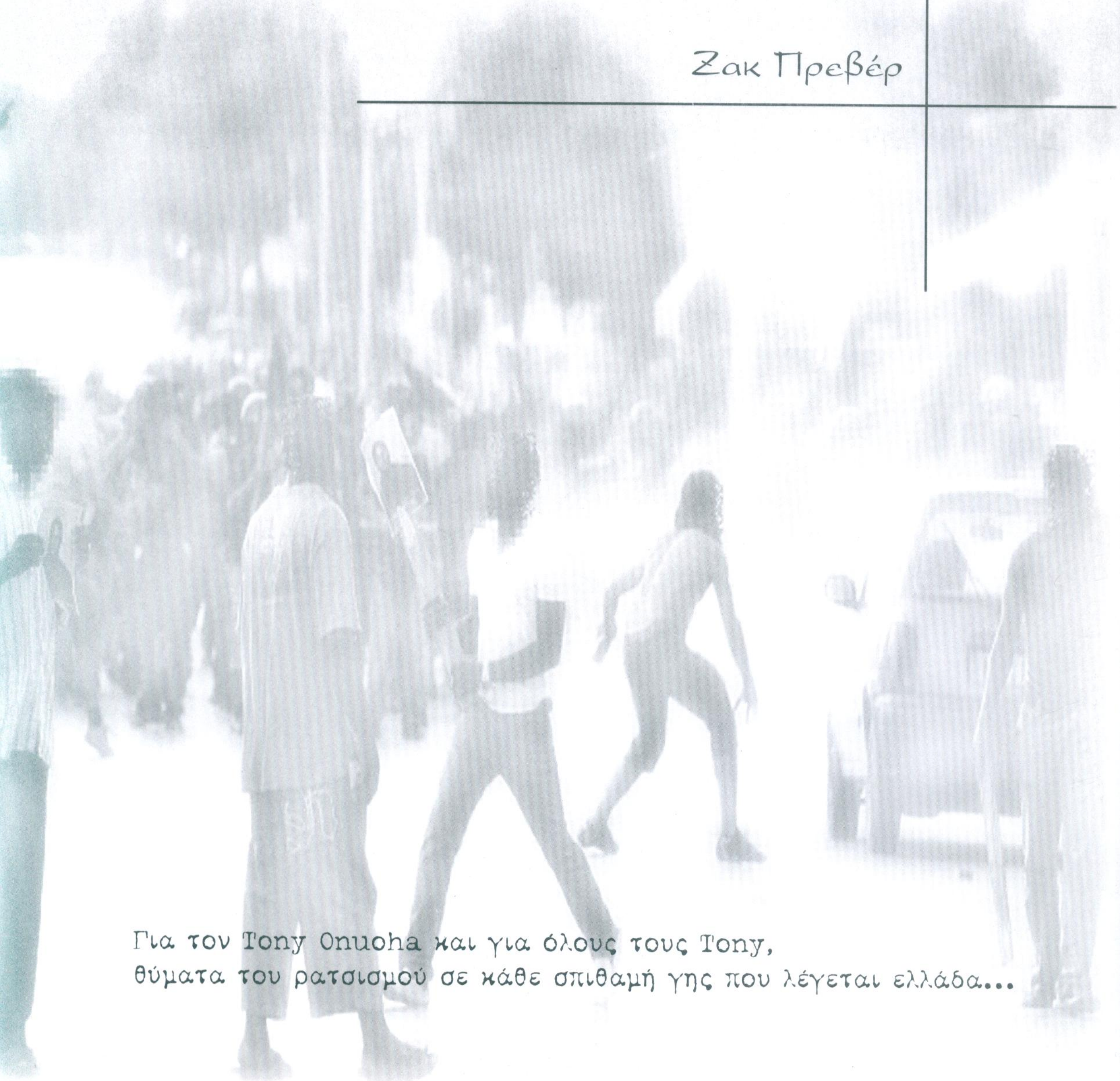
Αυτό που φαίνεται από τα παραδείγματα φανερώνει και την πολυπλοκότητα του ζητήματος της κοινωνίας των πολιτών, οδηγώντας στην κατά περίπτωση ενασχόληση με κάθε κίνηση. Εκεί όμως που θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε σε ένα βαθμό είναι πως κάθε κίνηση που λειτουργεί στο σκεπτικό της κοινωνίας των πολιτών δεν έχει σκοπό την κοινωνική αλλαγή αλλά καταλήγει παρά το όποιο ανοιχτό, συμμετοχικό ή επαναστατικό προφίλ, είτε στην αναπαραγωγή της υπάρχουσας κατάστασης ή στη δημιουργία ενός πόλου εξουσίας ή μάλλον καλύτερα πίεσης της εξουσίας αναχαιτίζοντας τις όποιες πραγματικά αντικαθεστωτικές τάσεις βρίσκονται στην κίνηση αυτή...

Το ζήτημα για μας δεν είναι να δημιουργήσουμε κινήσεις οι οποίες θα εκφράζουν τα δικά μας και μόνο πολιτικά πλαίσια, αλλά κινήσεις που θα επιτρέπουν και θα προωθούν ένα αυτόνομο, αντικαπιταλιστικό λόγο. Όσον αφορά τη συμμετοχή μας, όπως είπαμε και πιο πάνω, αυτή κρίνεται κατά περίπτωση και έχει να κάνει με τους όρους τους οποίους ανιχνεύουμε σε κάθε κίνηση, επιζητώντας πάντα ανοιχτές, οριζόντιες και αντισυγκεντρωτικές διαδικασίες. Γιατί αν δεν μπορεί να γίνει αυτό, θα παραμένουμε ακίνδυνοι-ες και σιωπηλοί-ες, φορώντας μαύρα ρούχα κάπου σε κάποια γωνιά της πλατείας συντάγματος, τραβώντας φωτογραφίες τον καημένο τον φαντάρο στη φρουρά του άγνωστου στρατιώτη να δακρύζει... και μπορεί και να τον λυπηθούμε...

*Τους όρους "κοινή γνώμη" και "πολίτης" τους χρησιμοποιούμε για πρακτικούς λόγους και δεν τους αποδίδουμε τα σημαινόμενα που τους αποδίδονται στον κυρίαρχο λόγο.

Τα λουλούδια οι κήποι τα συντριβάνια τα χαμόγελα
Και η γλύκα της ζωής
Ενας άντρας είν' εκεί καταγής και κολυμπάει μέσα
στο αίμα του
Οι αναμνήσεις τα λουλούδια τα συντριβάνια οι κήποι
Τα όνειρα τα παιδικά
Ενας άντρας είν' εκεί καταγής σα ματωμένο δέμα
Τα λουλούδια τα συντριβάνια οι κήποι οι αναμνήσεις
Και η γλύκα της ζωής
Ενας άντρας είν' εκεί καταγής σαν παιδί που κοιμάται

Ζακ Πρεβέρ

Για τον Tony Onuoha και για όλους τους Tony,
θύματα του ρατσισμού σε κάθε σπιθαμή γης που λέγεται ελλάδα...